

במדינה

(המשך מעמוד 5)

לעורר את דעת-הקהל, למונע בכל מחיר את פירוק החברה. ביום השישי שעבר בא גם הקק לניסיונות אלה. בעיה פרטית. עתה נפתח דף חדש בחיי החברה ועובדיה המות-שים.

כחלק מתהליך הפירוק תופעל כ- נראה החברה מחדש. שוררת אי-ודאות מחלטת לגבי אופן הפעלה החברה, ימי ההפעלה, מי יעבוד בה ומי יפטר. לאיזה נתיבים היא תמריא ועל איזה קווים-עופה תותרר ההנהלה החדשה. והשאלה הגדולה: האם המפרק בכלל מתכוון להפעיל את החברה או להביא לחיסולה בי-הדרגה, תוך כדי מחיקת החובות ומכירת הצידוד.

מול שאלות הרוט-גורל אלה ני-צבים העובדים חסרי-אונים. בחבר-רה הפועלת בפירוק אין כל מש-מעו לזועדים והם אינם צד בדי-נים. מאז יום הראשון שעבר הפי-כה בעית אל על בעייתם הפרטית של חמשת אלפים העובדים, שנות-רו חסרי-עבודה וחסרי ביטחון מי-נימלי לגבי עתידם.

מנהיג עובדים. לאורך כל ה-מאבק, שנמשך כבר כשמונה חוד-שים, ניצבת דמות גבוהת-קומה ו-חדת-דיבור. גבי זלצמן, דובר-ה-ועדים כונה לא אחת מנהיג עובדי-אל על. בכישרון רב הוא הצליח להפוך את עובדי אל על משנואים ביותר במשק לכאלה ש-ראוי לשמוע מה דרישותיהם. ה-שבוע הוא לא נראה מותש כלל, בדרך מהפגנה להפגנה הוא סיפ-ר לכל מי שרצה לשמוע שהמאבק עדיין לא הסתיים ועובדי אל על לא יכנעו.

בסוף השבוע שעבר ספק אם עמ-דו מאחוריו רבים.

הפגנות

המילחמה

הארכה ביותר

חצי שנה חלפה מאז

יצא צה"ל למלחמת 48

השעות, ואיש אינו

רוצה את סיומה

„לצאת מיד מלבנון!" קראו חב-רי הוועד נגד המלחמה בלבנון בשבוע הראשון למלחמה בחודש יוני. קריאה דומה הם השמיעו בי-שבוע האחרון, שישה חודשים תמימים אחרי שצה"ל נכנס להרפי-תקה שסופה אינו נראה באופק.

חגיגות השנה? עשרות מחב-רי הוועד ואוהדיו, וסקרנים רבים התקבצו בכיכר דיזנגוף בתל-אביב בצערי יום השישי שעבר. חברי הוועד ישבו על מדרגות הכיכר הי-קרובות לקולנוע רב חן, והחזיקו בידיהם שלטים בנגות המלחמה, הפגיעה בפליטים והמשך שהיית-של צה"ל מעבר לגבול הצפוני.

כל-יחד מאנשי הוועד קרא בי-מיקרופון את כרוז ממשרת-המח-אה. פה ושם ניגשו לחבורה מתגנ-דים והתפתחו חילופי-דברים קשים בין שני המחנות. המישטרה, שממ-רה על הסדר, נותרה חסרת-עבודה.

האישיות של העובדים ושבים היא סימניה-יכר לעבודה שהמלי-חמה בלבנון הפכה לשיגרה. שתי-צעירות, שחצו את הכיכר, התבר-גנו מרחוק בשלטים ושאלו בקול: „מה הם רוצים שצא. אחרי כל-מה שנתנו ש?" איש מבוגר התי-קרב למפגינים ואמר: „לא יעזור לכם. לא צא משם!"

חברי הוועד החתימו אזרחים על כרוז התנועה די שיפורסם בעי-זונים, אחרים מכרו פוסטר שבו מובעת בצורה גראפית הדרישה ל-צאת מבייירות.

כעבור שעתיים התפורו המפגי-נים. אחד הפעילים אמר: „אני מת-פלל שלא נתגוג שנה להשייתנו בי-לבנון."

הוא הציע לרמטכ"ל כסף לען

מיבצע של „פיתרון סופי

של הפלסטינים" - והרמטכ"ל

שיגר לו מיכתב תודה

כספים רבים יותר, להקמת התי-נחלויות, מאחזים, ולהתכנסות ה-יישוב היהודי בסוריה. יתכן שיהיה צורך בעתיד לבצע את הפיתרון הסופי לבעיית העם הערבי הפלסטיני ועמים ערבים

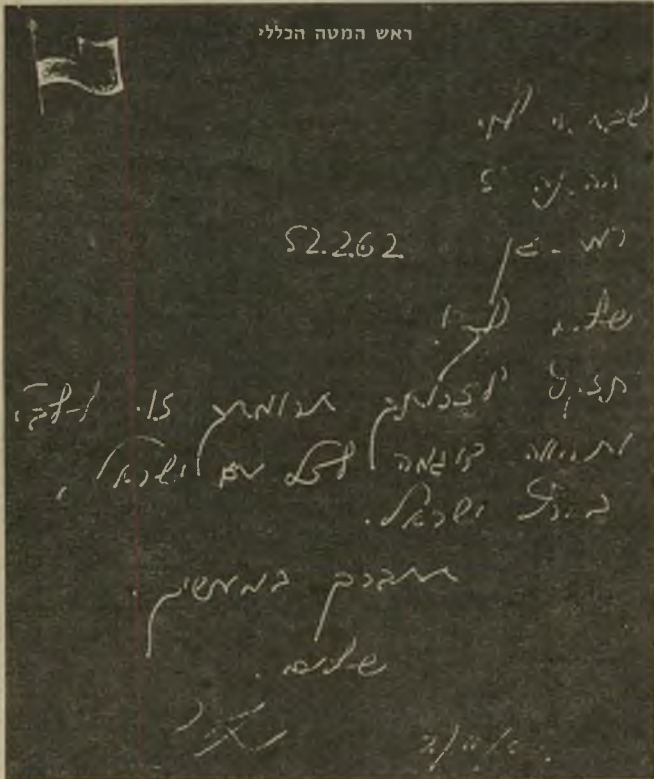
שולחנם - שולחנו של הקדוש ברוך-הוא. כך אתרום תרומה נוס-פת לביטחון המדינה. בימים הק-רובים אעלה לעיר-הקודש, ירוש-לים השלמה, שחוכרה לה יחידו, אגש למוסד לביטחון לאומי, ואס-

המתחן כותב המיכתבים הסרקאסטיים ללנ"י ולרמטכ"ל, שבתאי לוי. אחרי פניית „העולם הזה" לדובר צה"ל, זומן לוי לשיחת ביורו. הוא הבחיר לקצין בכיר כי מדובר במתיחה.

הרמטכ"ל נפל

בפנת!

תשובת הרמטכ"ל רפול מודה אישית ללוי על תרומתו. במיכתב נאמר: „תיקוף לזכותך תרומתך זו ללנ"י ותהווה דוגמה לכל עיי-ישראל בארץ-ישראל. תתברך במעשיך." המיכתב הוא מתאריך ח' בניסבמר.

דר העברת קיצבת-הנכות וגימ-לת-הניידות לליב"י. אמנם, המילחמה בלבנון הסתיי-מה והמחבלים פונו ממנה ונבחר נשיא לבנון יריד ישראל. יש צורך בחיפוף בהקמת מחנות ומיבני-קבע לצה"ל לקראת החורף, ואם ירצה השם, נזכה גם להתנחל שם, ולחדש היישוב היהודי בלבנון ה-משוחררת. עדיין קיימת סכנה מסורית, ומי-צבאות ערבים אחרים, הזוממים להשמידנו - לאחר חיסול כוחה הצבאי של סוריה, והצטרפותה ל-הסכס קמפ-דייוויד, והקמת ממש-לה סורית נוחה לנו, נצטרך להר-חיב את מרחב-המחיה היהודי בי-סוריה-רבת, ולשם כך נזדקק ל-

חידה העומדת לרשותי לתרום, היא עליידי העברת הקיצבה וה-גימלה לליב"י. מייד עם קבלת מיכתב זה ועד להודעה חדשה, יעביר המוסד לביטחון לאומי את כל הסכומים שאני מקבל חודש בחודשו לליב"י.

למיכתב זה צירף לוי תצהיר בי-חתימתו, לחיזוק דבריו. כעבור שלושה שבועות קיבל לוי תשובה מליב"י. הקרן להתי-עצמות צה"ל, על המיכתב הרשמי, שנשא את התאריך 26 באוגוסט, היה חתום סגני-אלוף יהודה בכר, מפקד היחידה. כתב בכר:

שמחננו מאו לקבל את התחיי-בותך, אך מאחר וציינת כי אלה הם מקורות פרנסתך היחידים, נב-שך לשקול שנית את התחיי-בותך. אנו מציעים כי תממש רק מחצית מההקצבה אותה אתה מק-בל מהמוסד לביטחון לאומי. תודתנו והערכתנו העמוקים על גילוי זה של התנדבות ואזרחות למופת. לוי שהיה מרוצה מהתשובה, המשיך במתיחה וכתב מכתב נוסף לליב"י, חמור פי כמה מהראשון. המכתב נשלח בי"ז בספטמבר. כתב לוי:

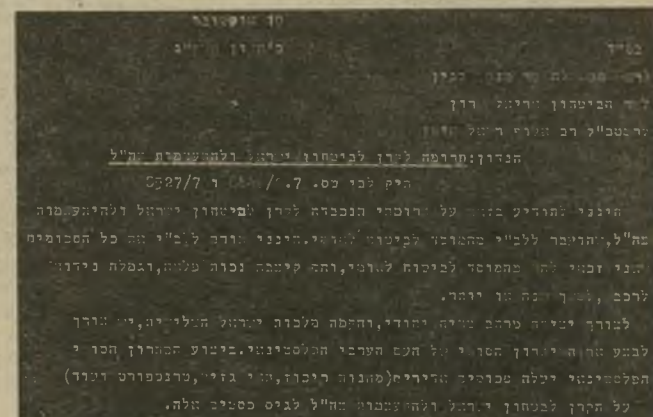
בעזרת השם, הנשק והכסף, עדיין טרם קיבלתי תשובה מי-הביטחון הלאומי בדבר העברת ה-קיצבה והגימלה לליב"י.

כסף אין ריה - אומר פית-גם ידוע. אפילו הרמטכ"ל בכ-בדו ובעצמו הודה במילים חמות לתושב רמת-גן, שכתב לו, כי הוא תורם ללנ"י כדי לבצע את הפית-רון הסופי של העם הערבי הפלס-טיני, שיעלה סכומים אדירים לי-צורכי מחנות-היריבה, תאיגיים ו-טרנספורט.

שולח המיכתב אינו מטורף או סאסיסט קיצוני. שבתאי לוי מר-מתגן, הנמצא בצד השמאלי של הקשת הפוליטית, רצה להביע כד-רך מקורית-סרקאסטית את מחאתו על מילחמת-הלבנון ומסע איסוף הכספים והתרומות לצה"ל, לוי, נכה אשר נפגע בתאונת-ידרכים, שלא הוכרה עליידי הביטחון הלא-ומי, רצה למחות גם נגד המוסד, שאינו מכיר בנכותו.

הדבר האחרון שהוא העלה על דעתו היה, שהוא יקבל מכתב-תודה אישי בכתב ידו של רפאל (רפולי) איתן.

57 באוגוסט שיגר לוי מכתב למנכ"ל ליב"י ולמנכ"ל הביטוח-הלאומי, שבו כתב: הוני מתכבד בזאת להודיעכם על החלטתי לתרום ללנ"י את כל ה-סכומים שאני מקבל מהמוסד ל-ביטוח לאומי, שהם: 1. קיצבת נכות מלאה, 2. גימלת-ניידות ל-החזקת רכב, 3. שצה"ל נלחם לליב"י

מיכתב לרמטכ"ל

חלק ממיכתבו של לוי לראש-הממשלה, לשר-הביטחון ול-רמטכ"ל. התשובות שקיבל הופכות את המלל הפאשיסטי לסאטירה. צוע הפיתרון הסופי של הטירוך הבינלאומי וליצירת מרחב-מחיה לעם היהודי, וכאשר העם כולו בישראל ובתפוצות מעלה תרו-מות לליב"י, החלטתי גם אני לת-רום תרומה צנועה זו. מאחר ואינני עובד, ואינן לי מקורות פרנסה אחרים, הדרך הי-